

Chạm môi

Cuối xuân, sắp hết đợt lạnh, tôi đang ở năm thứ ba. Một chương trình học bổng toàn phần đưa tôi tới đất nước nửa năm chìm trong tuyết. Khi những đường phố và cây cối bong ra lớp vỏ trắng xóa, để lộ cái lõi ướt át và chưa hết giá rét bên trong, là lúc tôi cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết. Tưởng như mọi thứ - ánh sáng, bầu trời, những hồ nước trong thành phố vẫn còn chưa hẳn chia tay với cái màu trắng đơn điệu của chuỗi ngày thiếu vắng mặt trời.

Mọi người ở trường đại học mua báo, giữ lại những trang quange cáo, lùng tìm một công việc làm thêm trong đợt nghỉ dài. Các năm trước đó, giống như họ, tôi hào hứng lao vào vô số việc kiếm ra tiền.

Nhưng chính vào cái mùa xuân kì lạ ấy, thôi thúc trong tôi ý định trở về nhà. Rút tiền tiết kiệm đặt mua vé máy bay, thu xếp vali, tôi gọi điện thoại cho Wang, bạn cùng lớp và là người yêu của tôi, cho biết kế hoạch về nước đột xuất.

Cô thảng thốt khi nghĩ tới một tháng nghỉ học không được gặp nhau. Tôi thoáng chạnh lòng. Cũng như tôi, Wang đến từ châu Á. Cô hơi yếu ớt, dễ xúc động.

Tuy nhiên, cô mau chóng chia sẻ nguyên do tôi muốn trở về thành phố quê nhà.

“Khi anh quay lại, cây trong thành phố đã đầy màu xanh. Mặt trời sẽ chiếu vào khu học xá mỗi buổi sáng chúng ta thức dậy...” - Wang thì thầm khi chúng tôi chia tay ở sân bay.

Đôi môi cô mềm, lạnh và run nhẹ như đôi cánh chuồn chuồn đậu trên trán tôi. “Anh sẽ trở lại với em. Không quá lâu đâu!” - Tôi buông nhanh những ngón tay cô.

Đêm trải dài như đôi cánh chim ưng. Trên chuyến bay xuyên qua bóng tối, tôi chìm vào giấc ngủ thư thái, ngọt ngào của một người suốt ba năm học tập và làm việc cật lực giờ đây được trở về nhà.

Thành phố thơm nồng mùi hương cây trái. Ra khỏi máy bay, tôi như bị ghi mạnh bởi cánh tay của bầu không khí nhiệt đới.

Mưa lất phất. Những chiếc taxi đón những vị khách đến muộn trong đêm, đèn bật sáng cắt bóng tối thành vô số khối vuông lặn trên mặt đường thẫm xanh. Chiếc xe cuối cùng trở đến, tắt vào chỗ tôi đứng. Nấp sau cốp xe bật mở. Khi sắp sửa đặt vào chiếc vali duy nhất của mình, tôi bỗng phát hiện sát ngay cạnh mình một người hành động tương tự.

Một chú nhóc gầy gò, đeo kính, mái tóc vàng nâu lấp lánh nước - lúc đó tôi chỉ kịp nhìn thấy thế. Tôi định lấy hành lí của mình ra, đợi xe sau. Nhưng người lạ làm động tác ngăn lại.

- Chúng ta đi cùng xe vậy. Có lẽ nhà tôi gần hơn, trên đường vào trung tâm thành phố. Tôi sẽ trả tiền đoạn đường của mình. OK? - Tôi thương lượng nhanh với người lạ, vào ngồi ghế trên cạnh tài xế.

Nhưng tôi nhầm. Cậu nhóc đeo kính xuống trước tôi. Cậu ở không xa sân bay, nằm trên con đường yên tĩnh với những ngôi nhà phía sau các bức tường gạch phủ đầy dây hoa leo. Cho đến khi khuất sau cánh cổng lớn, cậu ta vẫn không nói lời nào.

- Có những đứa trẻ như vậy đấy - người lái xe càu nhàu - Chúng được nuông chiều, thừa tiền bạc và chỉ hành xử theo ý mình!

Tôi chuyển ra băng ghế sau. Đêm yên ả. Mùi thơm ngọt ngào của những vườn cây trái vô hình bám vào từng phân tử không khí. Không nên phàn nàn trách móc vào một tối kỳ diệu thế này...Giai điệu của bản nhạc cũ If you go away vang lên mơ hồ.

Chuông điện thoại. Chiếc mobile màu xám bạc ai đó bỏ quên mắc kẹt giữa lưng ghế. Tôi lưỡng lự, rồi nhặt máy bấm trả lời:

- Anh đang cầm máy của tôi - giọng trầm vẳng đến tựa hơi thở nhẹ - Tôi muốn chuộc lại nó!”

- Ai đấy? - trước giọng nói lạ lùng, tôi đã đặt một câu hỏi ngớ ngẩn.

Tiếng cười khẽ:

- Là tôi! Cô gái cùng anh đón chung chuyến taxi...- Cậu nhóc đeo kính ấy là một cô gái!

Không thể nào ngờ nổi - Hãy gọi lại sau. Chúng ta hẹn gặp đâu đó! - Tôi bức bối.

Doanh Minh - tên chủ máy hiện nhanh trên màn hình xanh rồi tắt ngấm vào khoảng tối. Tôi mở kính xe, dõi nhìn cảnh vật thân quen của những con đường, dòng sông, những vòm cây không bao giờ quên xanh tươi. Chợt một khoảnh khắc, tôi nhận ra mình đang lăm bắm cái tên xa lạ.

Tại sao cô gái bộ dạng kỳ quặc với tên gọi kỳ quặc không kém lại xuất hiện vào ngày hôm ấy?

Những cơn mưa dày đặc. Vài bạn cũ ghé thăm, tán gẫu về đất nước nửa năm chìm trong tuyết. Một câu tìm thấy ảnh Wang kẹp trong tờ tạp chí Thiết kế: “Bạn gái của cậu đây sao?” Tôi gật đầu, với chút kiêu hãnh.

Đó là một trong loạt hình chụp Wang cho bài tập nhiếp ảnh mà tôi rất thích. Cô gái có đôi mắt dài, ánh tím sẫm buồn rầu, như đứng tình cờ nơi vỉa hè lát gạch cổ xưa. “Đẹp quá!” - các cậu bạn trầm trồ. Tôi hào hứng thổ lộ: “Một ngày nào đó, tớ sẽ phóng to bức ảnh này và treo trên khoảng tường rộng...”

Quán Gỗ, nơi cô nhỏ hẹn tôi đến gặp khác đặc biệt. Những chiếc ghế vải trắng và mặt bàn xanh da trời. Gương mặt của vài ngôi sao quá khứ từ trên tường lặng lẽ nhìn xuống các thực khách. Chỗn của giới sang trọng. Tôi lấy một tờ báo nước ngoài, đọc, không thoải mái.

Người lái taxi đêm ấy nói đúng. Những đứa trẻ giàu có và bướng bỉnh luôn muốn xoay chuyển mọi thứ theo ý riêng mình.

Như một vệt gió mạnh, chủ chiếc mobile xám bạc lướt qua lối đi hẹp, xuất hiện thành linh trước mặt tôi. Dáng vẻ một chú nhóc mảnh khảnh tô đậm ấn tượng về sự tươi tắn, sinh động. Ngôi lọt thỏm trong ghế, hơi ngoẹo cổ, nụ cười tỏa sáng sau kính gọng xanh, cô nhóc liến láu hỏi tôi chờ có lâu không.

Tôi lắc đầu. Cuống quýt như thiếu thời gian, cô gọi cốc nước đen ngòm và gói thuốc lá nhẹ. Những ngón tay cô sạch bóng ừng hồng. Bàn tay của người không cầm thuốc bao giờ.

Đột nhiên, tôi buồn cười và thấy nhẹ nhõm. “Anh sẽ khâm phục. Vì em ăn rất nhiều!” - Doanh Minh le lưỡi, quyết định đặt thêm bữa sáng. Câu chuyện mở ra dễ dàng. 17 tuổi, chuẩn bị thi đại học, cô sống khá tự do vì là con một.

- Tuần trước em bị bố tát do nhuộm tóc. Nhưng bố cũng nhuộm. Chỉ khác màu thôi! - Cô nhóc cười rạng rỡ. Chén gọn hai miếng bánh mì to và uống một hơi cạn cốc nước đen ngòm, cô bắt đầu bóc gói thuốc.

- Em có biết thở khói thành những đồng xu không? - Tôi hỏi.

- Anh biết sao?

- Tôi không bao giờ hút thuốc - Tôi nói thật.

Một ánh sáng thốt lướt qua mắt cô gái nhỏ. Thả rơi gói thuốc trên bàn, cô hỏi chệch sang chuyện khác:

- Em phải trả bao nhiêu tiền để chuộc lại điện thoại?

- Không một đồng nào cả. Em chỉ cần tự thanh toán phần ăn. Anh đã trả tiền chai nước suối của mình - Tôi đưa chiếc mobile đặt tiền cho cô, kéo ghế đứng dậy. Cuộc gặp đến đây là đủ. Tôi hỏi thêm: Em sẽ làm gì với gói thuốc lá vô dụng khi chưa từng hút bao giờ?

Chôm tóc ngắn ánh hổ phách rung nhẹ. Đôi môi mím chặt. Mau chóng, giọng trầm đặc biệt của cô nhóc tan biến âm sắc vui tươi:

- Em muốn anh nghĩ em chừng chặc...Nhưng anh không tức giận chứ? Vẫn đồng ý chúng ta giữ liên lạc chứ?

- Cũng được! - Tôi đọc số điện thoại nhà cho cô nhóc ghi lại. Dù sao tôi cũng chẳng ở lại thành phố lâu.

Kinh nghiệm của chàng trai 22 tuổi cho tôi biết đừng bao giờ nói “không” với một cô nhóc. Một cô nhóc được quá nhiều thứ bảo vệ khỏi nỗi lo âu, phiền

muộn, hay những ước vọng sẽ không thể hoàn tất trong đời.

Doanh Minh bước vào đợt nghỉ của tôi theo những cách dường như chỉ cô mới tìm ra.

Ban mai, buổi trưa, và lúc đã vào giường, tôi đều có thể bị giật mình bởi những cú điện thoại đột ngột. Các hồi chuông điện thoại cô nhỏ gọi đến cũng khác thường, vội vã, cáu kỉnh và có lúc như sắp lịm đi.

Doanh Minh không sâu sắc, không am tường một lĩnh vực nào. Cô nhóc cũng chẳng có khiếu hài hước hay châm biếm sâu cay. Thế nhưng không là gì cả có thể là một điều vô cùng sắc nhọn.

Thi thoảng, tại một góc ngách bí hiểm trong thành phố, cô gọi nhờ tôi đưa về, hoặc chỉ muốn tôi tới cùng ăn vài món lạ mới khám phá.

Một lần tôi dập máy, chán ngán các cú điện thoại phiền toái. Nửa đêm, khi ngủ say, người nhà dồn dập gọi cửa, cho biết hình như xảy ra tai nạn. Tôi chộp ống nghe, lạnh toát. Vẳng đến tiếng cười Doanh Minh tỉnh quái.

- Em điên à? - Tôi thờ hắt.

- Không.

- Em đừng đùa ngu ngốc như vậy! - Tôi hét vào ống nghe.

- Anh đừng tìm cách không trả lời điện thoại - giọng nói bướng bỉnh.

- Chúng ta đâu liên quan đến nhau - Tôi muốn phát điên.

- Sai rồi! - Cô nhóc lại khế cười.

Tôi cắt máy. Để an toàn, tôi tháo phích cắm khỏi điện thoại. Nhưng giấc ngủ không đến với tôi nữa. Tôi tìm bức ảnh Wang. Đôi mắt cô nhìn tôi như dò hỏi, phảng phất buồn rầu.

Những ngày sau đó, tôi nhảy xe bus đến chỗ người bạn, cùng thực hiện vài bản thiết kế nội thất. Có một lúc, nhìn qua ô cửa vuông, tôi chợt nhận thấy dưới vỉa hè bóng dáng quen.

Doanh Minh. Cô nhóc ngồi trên chiếc Scooter vàng, kiên nhẫn và lặng lẽ. Tôi kéo rèm cửa sổ, quay về công việc. Chiều muộn, khi tôi đã quên hẳn, thanh thản ra về, cô nhóc vẫn chỗ cũ. Băng qua xe cộ dày đặc trên đường, cô lao về phía tôi, hét ầm lên:

- Chúng ta cùng đi ăn nhé! Em đói quá vì chờ anh hơn 3 tiếng đồng hồ.
- Em không có gì tốt hơn để làm sao? - Tôi hỏi, không che giấu lạnh nhạt.

Cô nhóc sững lại trong vài giây:

- Em rất sợ anh biến mất...

Tôi đành buông xuôi:

- Thôi được. Anh sẽ đi cùng em. Nhưng đây là lần cuối! - Cho đến bây giờ, tôi vẫn không mô tả được chính xác nụ cười Doanh Minh. Nụ cười bùng lên từ bên trong, khiến gương mặt bé nhỏ ửng bừng đột nhiên tỏa sáng, tựa món đồ chơi pha lê màu nhiệm.

Tôi điều khiển chiếc scooter. Cô nhóc quần rộng, áo ngắn ngồi sau, cách quãng xa. Tuy nhiên, một lúc, cảm cô đã gác nhẹ trên vai tôi. “Đừng có như vậy!” - Tôi nhắc.

Không có trả lời. Rồi một cánh tay vịn nhẹ ngang lưng tôi. Tôi im lặng. Xe rẽ về phía dòng sông gần khu trung tâm. Những vườn cây trái thơm tho tỏa hương lan theo mặt nước biếc xanh. Mùi khói xăng văng vất trong thành phố. Và hương vị cá nướng của những quán ăn rải rác vỉa hè.

Cô nhóc đối diện mắt sáng, môi đỏ, tươi tắn như niềm hy vọng, không biết đến sự chối từ, các vấp ngã cuộc đời. Doanh Minh đặt ra vô số thắc mắc về cuộc sống học hành của tôi ở cái xứ sở đầy tuyết. Tôi trả lời từng câu hỏi nhảy cóc, mỉm cười. Có một lúc, khi vẽ ra quang cảnh khoảng sân học xá mùa đông, tôi chợt nhắc về Wang.

- Wang là ai? - Những ngọn đèn phản chiếu trong mắt cô nhóc chao đảo.
- Đầu tiên là bạn học. Sau đó trở thành người yêu - Tôi trả lời dễ dàng. Cuối cùng đã có dịp cho tôi nói thật.

- Cô ta đẹp chứ? -Cung giọng trầm đẹp dễ bồng khác hẳn.

- Đẹp! Theo mắt của anh - Tôi đáp thành thật.

- Tức là cô ta rất tốt! - Cô nhóc thì thâm.

- Bọn anh luôn ở bên nhau. Em biết đấy, điều đó rất đáng giá với một người rời xa quê nhà, đường đầu bao nhiêu khó khăn.

- Ở bên nhau cả buổi tối sao?

Dưới mái tóc con trai lấp lánh vàng nâu, gương mặt bé nhỏ chột tái nhợt khi tôi khẽ gạt đầu. Nhưng cô nhóc uống cạn cốc nước, đứng dậy, bước theo tôi ra chỗ để xe. Tôi đưa cô về nhà. Ngồi phía sau, cô nhóc dựa hẳn vào tôi, co ro và nóng rực như con mèo ốm hoảng sợ bị bỏ rơi.

Cạnh giàn dây leo cổng nhà, tôi chia tay Doanh Minh.

- Đầu tuần sau anh bay. Chào nhé. Hẳn rất lâu mới có thể gặp lại!

Đôi mắt cô nhóc như hai mẫu than cháy lên trong bóng tối:

- Em sẽ bay sang gặp anh! Một dịp gần nhất! - Giọng cô nhóc tìm lại vẻ tự tin và can đảm, dù còn yểu ớt.

Tôi bật cười.

- Em sẽ làm được - cô bồng xoay người, hôn mạnh lên môi tôi rồi nói hối hả - Em đã tìm ra anh giữa đám đông. Phải, chính em lên chiếc xe ấy, cố tình đánh rơi điện thoại trong xe, để ta còn gặp lại...

Sự thật thốt ra giữa những lời rối loạn lúc đó khiến tôi chẳng kịp biết về nụ hôn vụng về, chân thật một cách mạnh mẽ của cô nhóc sẽ là điều lạ lùng không bao giờ tôi còn gặp lại trong đời.

Tôi trở lại trường học. Bầu trời sạch sẽ, ấm áp, thoang thoảng mùi nhựa cây. Mưa nhẹ. Cây cối và những bãi đất rộng khoác vào lớp áo xanh tươi mới. Thế mà giữa khung cảnh yên ả ấy, bỗng tôi thấy mình lạc lõng kì lạ. Vì một sự bí

ẩn nào đó, tôi không còn là con người cũ.

Wang và tôi bên nhau. Nhưng bí ẩn kia cũng lần quất bên chúng tôi.

- Có bức tường giữa anh và em. Chuyện gì xảy ra vậy? - Wang hỏi. Tôi không thể giải thích xác đáng. Nhưng thắng hoặc, tôi bắt gặp mình đang lòng kiếm trong đám đông đôi mắt kính xanh hay đáng chạy vội vã của một cô nhóc chưa hoàn toàn lớn.

Có lần, vô cùng là lạ lòng, tôi ngồi vẽ bài thiết kế trong đêm, bất giác văng lên đoạn nhạc xưa cũ của Frank Sinatra, If you go away. Tôi nhìn qua cửa sổ. Một ai đó đứng cạnh dưới gốc cây dưới sân học xá.

- Em sẽ bay sang gặp anh. Một dịp gần nhất... - Lời hứa mơ hồ.

Chạy băng qua những hành lang trống, tôi xuống sân. Nhưng không ai cả. Trong lồng ngực tôi, một cơn thắt đau đến ngạt thở. Tôi đứng im, lặng lẽ khóc, lần duy nhất. Cuối năm học ấy, Wang và tôi chia tay. Cô mỉm cười dịu dàng, nói rằng tôi rất tốt. Nhưng tôi đã làm tổn thương cô.

Tôi không gặp lại Doanh Minh, vì sao, vì sao, vì sao, tôi không thể biết. Sau 5 năm học, tôi trở về nước, làm thuê một thời gian, rồi lập công ty riêng. Đã lâu, mà cô nhóc lạ lòng này vẫn ở lại trong tôi. Đôi khi trên bức tường rỗng, gương mặt cô như hiện ra, nhìn tôi dò hỏi, ngoeo đầu cười...

Câu chuyện của tôi chỉ có vậy. Tôi có nhiều cô hội gặp gỡ quen biết. Các cô gái trẻ bây giờ rất đông nhuộm tóc vàng nâu, dùng mobi. Cuộc sống thoải mái dễ dàng hơn. Nhưng lần duy nhất, cái cơ hội vô tư đẹp đẽ đã vượt mất. Khi tôi nhận chiếc hôn dưới vòm cây mùa hè...